

PARAFIALNA & RODZINA &

miesięcznik parafii pw. Matki Bożej Królowej Rodzin w Borówcu

więcej na: www.parafiaborowiec.pl

**Pan Jezus zaprasza i Ciebie -
- spotkaj się z Nim przy studni...**

WIELKI POST 2017

Od Proboszcza na MARZEC AD 2017

Gdy najnowszy numer naszej "Parafialnej rodziny" dotrze do Was, będzie pierwsza niedziela Wielkiego Postu. Parafrazując słowa wybitnego niemieckiego teologa Karola Rahnera: "Znów w Twoim Kościele Panie, jest Wielki Post..."

Przed nami znów ten niezwykle czas, aby jak to zachęca Pan Jezus w Ewangelii, a te słowa słyszeliśmy również w Środę Popielcową: "Nawrócić się i uwierzyć Ewangelii", aby być blisko Jezusa, Który za nas cierpiał rany...

Pochodzący z Hiszpanii pisarz Jorge Sans Vila, napisał książkę o pięknym tytule: "Obudzić uspione słowa".

Jest to słownik, w którym znaleźć można najważniejsze dla chrześcijan słowa, które w pewny sposób "zasnęły" i leżą tak sobie "półżywe". Zgasłe, zwiędłe kwiaty...

Pomyślmy, o takich słowach jak: post, wyrzeczenie, Droga krzyżowa, Gorzkie żale, umartwienie pokuta, ...

Można tych słów jeszcze wiele wymienić, słowa w pewnym sensie uspione w nas, uspione przez nas, z naszej winy, z naszej obojętności, z naszego zaniedbania...

Słowa, które postawiliśmy do "kąta" naszego życia... Pora, aby nadać im właściwą treść i sens, pora aby te słowa "ożyły" w naszym sercu, w naszym życiu, w naszym postępowaniu... w naszych decyzjach, naszym czasie dla Boga... w Wielkim Poście 2017.

Życzę więc Wam i sobie owocnego przeżycia czasu Wielkiego Postu!

„Jeśli kochasz zawsze czas znajdziesz...”

ks. Jan Twardowski

ks. proboszcz Mirosław Nowak

ROK Z KS. JANEM TWARDOWSKIM

MARZEC

Czy potrafisz ?

Co to jest post?

Post to znaczy mieć na coś apetyt i nie zjeść, tak jak chłopiec, który nie był chory, nie miał grypy, nie miał gorączki, był głodny jak wilk, bo w dodatku zgubił śniadanie, ale nie zjadł ani jednego pączka, choć miał ochotę. Czy potrafisz nie zjeść tego, co chciałbyś zjeść?

Początek astronomicznej wiosny

Jaki cud

Jakim cudem jest wiosna!

Wiosna jest różna. Po zimie nadchodzi wiosna wczesna, kiedy śniegi przykrywają ziemię, ale ptaki już lecą z daleka, bo wiedzą, że będzie ciepło.

Potem zaczyna się wiosna pstra, śnieg topnieje i miejscami pokazuje się ziemia czarna od błota, miejscami żółta od piasku, jak pstra mozaika.

Po wczesnej i pstrej wiosnie przychodzi wiosna zielona, kiedy zazielenia się każde drzewo i ogródek, kwitną tulipany, białe i żółte narcyzy, a na wsi czerwone maki .

Zwiastowanie Pańskie

Zdrowaś Maryjo

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego jest rocznicą dnia, kiedy po raz pierwszy na świecie powiedziano:

"Zdrowaś Maryjo, łaski pełna, Pan z Tobą,

błogosławionaś Ty między niewiastami

i błogosławiony owoc żywota Twojego Jezus."

Gdy mówisz: "Zdrowaś Maryjo, łaski pełna, Pan z Tobą", staraj się zrozumieć, co mówisz.

IDŹCIE I GŁOŚCIE

Czwarty rok programu zachęca do podjęcia tematu skutków i owoców wcześniejszego zjednoczenia z Chrystusem, a nawiązując do nauczania papieża Franciszka, wzywa do bycia uczniami-misjonarzami. Wzywa do ewangelizacji.

Rok Świętego Brata Alberta, jest też rokiem, w którym czeka nas również 100. rocznica objawień fatimskich (o czym w kolejnym wydaniu), w których Matka Boża wzywała do **NAWRÓCENIA**, pokuty i modlitwy różańcowej oraz nabożeństw wynagradzających w pierwsze soboty miesiąca.

„Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię”

(Mk 1,15)

„Z prochu powstałeś i w proch się obrócisz”

(Rdz 3)

Takie słowa usłyszeliśmy w Środę Popielcową, podczas przyjęcia na nasze głowy popiołu, które jest wezwaniem do pokuty i nawrócenia. Nową odsłonę istoty nawrócenia, przedstawił nam Ojciec Tomasz Grabowski Dominikanin, rekolekcjonista. Zwrócił naszą uwagę, że nawrócenie to nie jest smutne wezwanie, które wiąże się z przygnębieniem, poszczeniem, wysilaniem się itp. Nawrócenie to powrót do tego co było na początku. Na początku Pan Bóg wziął proch i ulepił Adama, wzór człowieka w zamyśle Boga. Adam żył w raju w całkowitej zgodzie i przyjaźni z Bogiem. Nie znał zła, kłamstwa, złości, grzechu. I nawrócenie to powrót do czasu jakimi byliśmy w zamyśle Boga, czysti i nieznający zła jak Adam. Powrót do czasu sprzed grzechu pierworodnego.

Zatem co to znaczy się nawrócić? To powrócić do domu...

HDC

OGÓLNOPOLSKA ZBIÓRKA ŻYWNOŚCI

24 i 25 marca

**w BIEDRONCE
oraz
w sklepach w Borówcu**

z ŻYCIA PARAFII

Sakrament Chrztu Świętego przyjął:

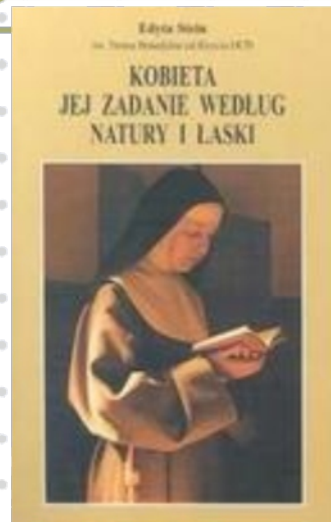
* Jacek Jurga

*Niech wzrasta na wzór Pana Jezusa,
w łasce u Boga i u ludzi ...*

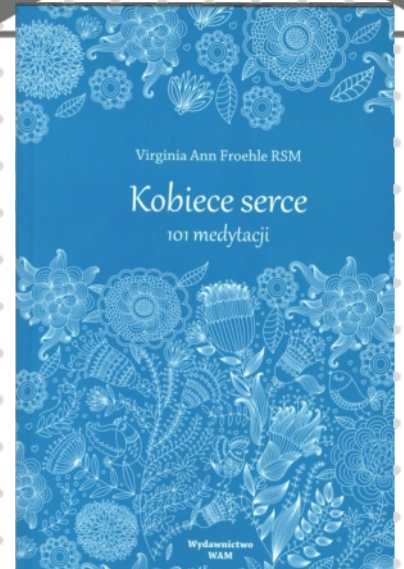
PRAFIALNY BUTIK

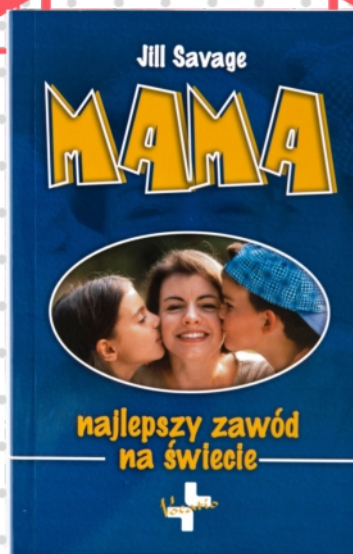
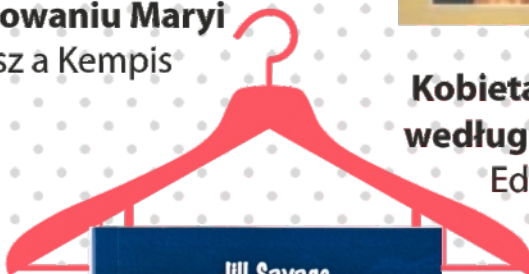
O naśladowaniu Maryi
Tomasz à Kempis

**Kobieta: Jej zadanie
według natury i łaski**
Edyta Stein

**Kobiece serce.
101 medytacji**
Virginia Ann Froehle RSM

**Mama.
Najlepszy zawód na świecie.**
Jill Savage

BUDOWANIE RELACJI W PRACY WSPÓŁPRACA W OPARCIU O EMPATIE

Warsztaty oparte na modelu Marshalla B. Rosenberga
„Nonviolent Communication” - „Porozumienie bez przemocy”

Jak mówić i jak **słuchać**, żeby być dobrze **zrozumianym**
i zrozumieć drugą osobę?

Co jest **źródłem** zakłóceń w komunikacji interpersonalnej?

Jak docenić **emocje** i konfliktowe sytuacje?
Jak sobie z nimi radzić i budować **dobre relacje** w zespole?
Od czego zależy **dobra współpraca**?

Więcej na: www.spch-poznan.pl/szkolenia.php

NA DZIEŃ KOBIET

Projekt: Estera.
Czym jest piękno kobiety.
[audiobook]
o. Adam Szustak

Cenniejsza niż perły
Gary Thomas

Urzekająca.
John & Stasi Eldredge

Kiedy w Ewangelii pojawiają się kobiety

Ks. Adam Boniecki | Tygodnik Powszechny 08.06.2015

Dla wielu tzw. zwykłych katolików w Polsce, a także dla wielu księży, problem miejsca kobiet w Kościele, nie mówiąc o teologii feministycznej, to problem marginalny lub zgoła pseudoproblem, zaś zajmujące się nimi osoby to podejrzeni obsesjonści.

Obraz Kościoła zarządzanego przez mężczyzn, liturgii w męskim wykonaniu (poza śpiewami i, ewentualnie, czytaniem), nauczania na szczeblu wyższym niż szkolna katecheza, zarządzania kościelnymi pieniędzmi przez proboszcza itd. wrósł w nasze wyobrażenie Kościoła tak dalece, że zakonnica na katedrze uniwersyteckiej, kobieta prowadząca rekolekcje i udzielająca Komunii budzi zdumienie, a często reakcje negatywne. Rektorka Papieskiego Uniwersytetu Antonianum w Rzymie, s. Mary Melone, wyznała w wywiadzie dla „L'Osservatore Romano”: „usłyszałam mnóstwo wypowiedzi wyrażających radość z powodu tego kolejnego dowodu nadejścia nowej wiosny (...), ale też i takie, które w imię świętego Tomasza i świętego Pawła wzywały mnie, bym złożyła rezygnację, gdyż zostałam wybrana na stanowisko niepasujące do kobiety”.

Dość powszechne jest przekonanie, że w „kościelnym feminizmie” chodzi przede wszystkim o dopuszczenie kobiet do kapłaństwa, a być może o władzę. Mówi się też, że to sprawa przegrana, jako że rozstrzygnął ją w 1994 r. św. Jan Paweł II w Liście Apostolskim „Ordinatio Sacerdotalis”: „Aby zatem usunąć wszelką wątpliwość w sprawie tak wielkiej wagi, która dotyczy samego Boskiego ustanowienia Kościoła, mocą mojego urzędu utwierdzania braci (por. Łk 22, 32) oświadczam, że Kościół nie ma żadnej władzy udzielania święceń kapłańskich kobietom oraz że orzeczenie to powinno być przez wszystkich wiernych Kościoła uznane za ostateczne”.

A przecież, z winy naszej ignorancji i myślenia, że jeśli „zawsze tak było”, to i na zawsze pozostanie, nie zdajemy sobie sprawy z rozmiarów, zakresu, znaczenia i dynamiki procesu emancypacji kobiet w Kościele. Może właśnie to miał na myśli

Franciszek, pisząc w „Evangelii gaudium”, że „trzeba jeszcze poszerzyć przestrzeń dla bardziej znaczącej obecności kobiet w Kościele”.

Wydana właśnie książka Zuzanny Radzik „Kościół Kobiet” jest imponującym przeglądem tego, co od czasów Soboru Watykańskiego II w tej materii się działo i dzieje.

W Polsce wiele się o tym nie mówi. Dr hab. Elżbieta Adamiak, która jako pierwsza nad Wisłą określiła siebie jako teolożkę feministyczną, zapytana, jak to jest być kimś takim, odpowiedziała krótko: „mężcząco”. Tymczasem lektura Radzik uświadomiła nam, jak niewiele wiemy o tym, co się w tej materii dzieje. Znajdziemy w niej poglądy i poczynania, które wyszły poza granice sakramentalnego Kościoła, ale też jak najbardziej kościelne nowatorskie myśli teologiczne oraz ewangeliczne zaangażowania w obszarach dotąd mało dostępnych dla ewangelizacji.

Wracając do św. Jana Pawła II i kapłaństwa kobiet: sądzę, że papież widział rozwiązanie czy może wyjaśnienie problemu nie w święceniu kobiet, lecz w przywróceniu klerowi właściwego miejsca. Tak ujmuję to nota wyjaśniająca dokument „Ordinatio Sacerdotalis”: „aby zrozumieć, że nie ma przemocy ani dyskryminacji wobec kobiet, należy rozważyć także samą naturę kapłaństwa urzędowego, które jest służbą, a nie ma charakteru władzy ludzkiej lub przywileju w stosunku do innych. Ktokolwiek, mężczyzna czy kobieta, pojmując kapłaństwo jako osobiste uznanie, jako cel lub nawet jako punkt wyjścia kariery do ludzkiego sukcesu, myli się głęboko...”. Mówiąc wprost: chodzi o to, by w Kościele księża nie byli – bo i nie są – najważniejsi.

Zawsze, kiedy w Ewangelii ma się wydarzyć coś szczególnie ważnego, na jej stronicach pojawiają się kobiety. Elżbieta Adamiak, w artykule zamieszczonym w „L'Osservatore Romano”, parafrazując Franciszka, który stwierdził że: „Kościół nie może być sobą bez kobiety i jej roli”, napisała, że „również teologia nie może być sobą bez kobiet”. Tego już nie da się odwrócić.

Z

ZASPOKOJENIE PRAGNIENIA

Duch Święty uczy nas patrzeć oczami Chrystusa, żyć tak, jak żył Chrystus, pojmować życie tak, jak je pojmował Chrystus. Dlatego właśnie woda żywa, którą jest Duch święty, gasi pragnienie naszego życia - mówi nam bowiem, że jesteśmy kochani przez Boga jak Jego dzieci i że dzięki Jego łasce możemy żyć jako dzieci Boże, jak Jezus. A my, czy słuchamy Ducha Świętego? Co nam mówi Duch Święty? Mówi: Bóg cię kocha. To nam mówi. Bóg cię kocha, Bóg darzy cię miłością. Czy my naprawdę kochamy Boga i innych tak jak Jezus? Pozwólmy, by prowadził nas Duch Święty, pozwólmy by przemawiał do naszego serca i mówił, że Bóg jest miłością, że Bóg na nas czeka, że Bóg jest Ojcem, kocha nas jak prawdziwy Tato, kocha nas naprawdę, a to mówi tylko Duch Święty naszemu sercu. Słuchajmy Ducha świętego, bądźmy posłuszni Duchowi Świętemu i idźmy naprzód tą drogą miłości, miłosierdzia i przebaczenia

Audiencja generalna, 8 maja 2013

ZARYZYKUJ

Zgódź się więc, aby zmartwychwstały Jezus wszedł w twoje życie, przyjmij Go jak przyjaciela, z ufnością: On jest życiem! Jeśli dotąd byłeś od Niego daleko, zrób mały krok - przyjmie cię z otwartymi ramionami. Jeśli jesteś obojętny - zaryzykuj: nie rozczarujesz się. Jeśli zdaje ci się, że trudno za Nim iść, nie lękaj się, powierz się Jemu, bądź pewien, że On jest blisko ciebie, jest z tobą i obdarzy cię pokojem, którego szukasz, i siłą, by żyć tak, jak On chce.

Homilia, Wigilia Paschalna, 30 marca 2013

przy Parafii Matki Bożej Królowej Rodzin w Borówcu

Cel w tym miesiącu: Dowiedzieć się więcej na temat Rady Duszpasterskiej w naszej parafii i podzielić się tymi wiadomościami z czytelnikami "Parafialnej Rodziny".

Bardzo się ucieszyłam kiedy usłyszałam w kościele, że ksiądz Proboszcz zaprasza na zebranie Radę Duszpasterską i Ekonomiczną w środę 22 lutego na godzinę 19-tą. To dobra okazja żeby porozmawiać z członkami Rady Duszpasterskiej i pozyskać materiał do naszej gazetki. Idę więc wcześniej, żeby nie przeszkadzać w czasie zebrania. Jest już kilka osób... p. Zosia - zelatorka Wspólnoty Żywego Różańca, p. Basia - która przygotowuje dzieci do Pierwszej Komunii Świętej, p. Przemek- (były prezes ministrantów) reprezentujący młodzież naszej parafii, nasz pan kościelny, wbiega p. Małgosia - szefowa Caritasu... Ludzie cały czas dochodzą. Ksiądz Proboszcz przygotowuje potrzebne materiały, panie parzą herbatkę. Kręcę się między nimi... szukam chętnych do odpowiedzi na pytania. Ksiądz Proboszcz proponuje pozostanie na zebraniu - i tu moje zdziwienie jest wielkie, bo nie liczyłam się z taką możliwością (nie jestem członkiem żadnej z Rad), niestety nie dysponowałam też czasem na tę chwilę. Bardzo więc żałowałam, pozostając - sama mogłabym doświadczyć i usłyszeć o jakich trudnych i ważnych sprawach dyskutuje się na zebraniach, jakie problemy się omawia...

Zadaniem Rady Duszpasterskiej jest służenie pomocą duszpasterzowi parafii. Jest to społeczny organ doradczy. Obejmuje on swoją działalnością parafię, a swoją siedzibę ma przy Proboszczu parafii.

A teraz oddaję głos członkom Rady Duszpasterskiej.

Rada Duszpasterska to wspólnota ludzi jednej

wiary, obejmująca swą działalnością całość życia parafialnego. Jest gremium doradczym księdza proboszcza. W skład Rady Duszpasterskiej wchodzi:

- proboszcz i jego współpracownicy
- przedstawiciele ruchów działających na terenie parafii
- przedstawiciel katechistów
- przedstawiciele katolików świeckich.

Członków Rady Duszpasterskiej powołuje proboszcz. Od jego uznania zależy też liczba członków Rady. Częstotliwość spotkań Rady zależy od aktualnych potrzeb parafii. Obecnie "gorącym tematem" jest sprawa uszlachetnienia wnętrza naszego kościoła, a także pozyskanie funduszy na jej realizację. Wiele uwagi poświęcono przygotowaniom parafii do zbliżającego się Wielkiego Postu, a zwłaszcza rozpoczynającym się już w Środę Popielcową - rekolekcjom parafialnym.

Barbara Kaczmarek

Rada duszpasterska, jak wskazane jest w jej statucie, ma prawo do poruszania wszystkich istotnych problemów parafii. Porządek obrad oraz tematy, które mają zostać omówione na posiedzeniu rady ustala ksiądz proboszcz w porozumieniu z przynajmniej niektórymi członkami rady. Na ostatnim posiedzeniu Rady poruszane były takie tematy jak:

- *okres Wielkiego Postu:*
- *Rekolekcje wielkopostne (1 - 5 marca),*
- *jak poderwać parafian do gorliwego przeżycia Wielkiego Postu – propozycje: Zdrapka Wielkopostna dla rodzin czy droga krzyżowa w kostce dla dzieci,*
- *nabożeństwa: Gorzkie Żale, Droga Krzyżowa,*
- *całodzienna parafialna adoracja (15 marca),*
- *Droga Krzyżowa ulicami Borówca – trasa, przygotowanie;*
- *wystrój Grobu Pańskiego,*
- *remont kaplicy,*
- *prace na terenie domu parafialnego,*
- *problem śmieci na parkingu i w amfiteatrze,*
- *wczasorekolekcje dla dzieci i młodzieży,*
- *pierwsza Komunia Święta.*

Są to najważniejsze tematy z ostatniego posiedzenia Rady.

Przewodniczącym Rady duszpasterskiej jest ks. Proboszcz. Wynika to z tego, że Rada posiada jedynie głos doradczy, a nie decyzyjny. Według

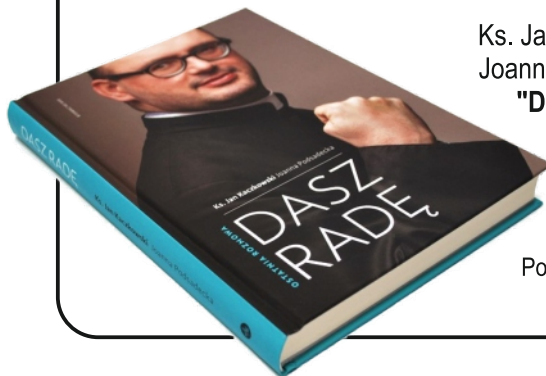
statutu, spory pomiędzy proboszczem, a radą rozstrzygane są przez biskupa diecezjalnego, jednak w przypadku naszej Rady nie zdarzył się taki spór czy niezgodność poglądów, co do którego konieczna byłaby interwencja biskupa. Wszystkie problemy rozstrzygane są poprzez dialog i wymianę poglądów pomiędzy członkami Rady oraz księdzem Proboszczem. Myślę, że członkowie naszej Rady dość zgodnie służą pomocą ks. Mirosławowi, próbując wypracować zawsze optymalne rozwiązania. „Udział w Radzie Duszpasterskiej jest honorową pracą non-profit” jak to określa statut i myślę, że jak najbardziej mogę się z tym zgodzić. Spotkanie Rady trwa zazwyczaj ok. 2 godzin (zdarzyły się również i dłuższe spotkania!) więc należy poświęcić trochę swojego czasu. Jako członek Rady Duszpasterskiej czerpię satysfakcję z uczestnictwa w jej obradach – pozwala mi to być na bieżąco ze sprawami Parafii, proponować pomysły młodzieży oraz własne.

Przemysław Stroiwąg

Zachęcam do przeczytania...

Ksiądz Jan Kaczkowski- przede wszystkim kapłan, autor kilku książek, założyciel puckiego hospicjum... zmarł w ubiegłym roku... na raka. Pewnie każdy choć raz słyszał o nim - w telewizji, w radio, może czytał o nim w prasie. Ja sięgnęłam po jego ostatnią książkę, w której pisze o sumieniu, o przebaczeniu, o relacjach w rodzinie, miłości i śmierci. Ta książka to odpowiedzi na trudne pytania różnych ludzi: wierzących i niewierzących, przyjaciół i tych co nie we wszystkim z nim się zgadzali, czytelników jego książek. Odpowiada prosto, zrozumiale, czasami trochę żartobliwie. Nie są to cudowne rady ani też super pocieszenia. Zachęca każdego do zmagania się ze swoimi słabościami, do walki, do ustawicznego powstawania... na nowo.

Ks. Jan Kaczkowski,
Joanna Podsadecka
"Dasz Radę"

Polecam J.Cz.